

PLEHKUPANNUD
KUTSIKAS
NÖPS

HOLLY WEBB

Phoebele

www.holly-webb.com

Originaali tiitel:

Holly Webb

Animal Series 10: Buttons The Runaway Puppy

2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tõlkinud Marge Paal

Toimetanud Marje Mändsalu

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Text copyright © Holly Webb, 2012

Illustrations copyright © Sophy Williams, 2009

First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2009.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus

ERSEN, 2020.

B06381820

ISBN 978-9949-82-614-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„Oodake mind ka!” hüüdis Sophie oma kaksikvendadele. Ta väntas nii kiiresti, kui jaksas, aga vennad olid temast palju suuremad ja möödunud kuul olid nad saanud sünnipäevaks tohutu suured mägirattad. Kui nad tempot natuke maha ei võta, ei jõua ta neile mingil juhul järele. „Tom! Michael! Oodake mind ka! Palun!”

Tom ja Michael pöörasid ringi ning kihutasid tagasi tema poole, pidurdasid ja jäid tolmupilves seisma.

„Tule juba, Sophie! Sa suudad ometi *natuke* kiiremini vändata,” ütles Michael talle naerdes.

„Oi, see pole küll aus, Mikey, tal on ju ainult väikesed jalad.” Tom muigas Sophie poole vaadates ja tüdruk põrnitses vastu.

„Kas me ei võiks üldse korraks puhata?” nurus ta. „Ma tahan koeri vaadata ja siin on selleks kõige parem koht. Tahan näha, kas täna on jalutama toodud mõni neist, keda ma tean.”

„Jajah, mul pole midagi selle vastu,” nõustus Tom.

Michael pööritas silmi. „Ainult kor-

raks. Sa oled koerahull, Sophie Martin!” ütles ta õele, suu kõrvuni.

Nad lükkasid rattad teerajalt kõrvale ja toetasid pingi najale. Kolmekesi vahtisid nad üle aasa, mis oli täis koeri ja nende omanikke. See siin oli koera-vaatluseks kahtlemata kõige parem koht: väikesel mäenõlval seistes nägid nad ümberringi kõikjale.

„Vaata, Sophie, seal on see pöörane Iiri setter, kes sulle meeldib.” Michael osutas mööda üht rada lippavale koerale, kelle tumepunakas kasukas päikese käes läikis.

Sophie kihistas naerda, kui vaatas, kuidas koer üha ringi ja ringi tiirutas ning oksis närilis. Omanik üritas teda palli ära tooma õpetada, aga koer ei tahtnud sellest kuulda.

Tom ohkas. „Kui mul koer oleks, treeniksin teda palju paremini kui toda selli seal. Vaeseke ei tea sedagi, kas tulla või minna.”

„Ma ei usu, et koera õpetamine väga lihtne oleks,” arvas Sophie.

„Muidugi ei ole,” nõustus Tom.

„Sellepärast ongi igal pool nii palju halvasti käituvaid koeri. Inimesed ei vaevu oma koeri korralikult õpetama ja lasevad neil teha, mida nad aga tahavad, sest nii on lihtsam kui neid korralikult käituma treenida.”

„Hästi, kui sa saaksid valida ükskõik millise koera, kelle sa siis võtaksid?” küsis Michael. „Ema ja isa ütlevad, et ühel päeval võimegi võtta. Isa ei öelnud selget „ei-d”, kui viimati küsisin.”

Tom vilistas läbi hammaste. „Mitte mõnda väikest klähvijat. Ikka koera, kellega saab korralikult jalutamas käia. Võib-olla dalmaatslase.”

„Mhmm, dalmaatslane mulle täitsa meeldiks. Või siis kuldne retriiver,” lausus Michael mõtlikult. „Kas poleks lahe, kui saaksime koera nüüd, enne suvevaheaga? Meil oleks terve suvi aega hästi pikki jalutuskäike teha.”

Tom noogutas. „Ära üleliia looda. Kelle sina võtaksid, Sophie?”

Sophie vahtis mööda tulnud rada tagasi. „Ma võtaksin labradori. Aga pruuni nagu Nöps. Minu meelest on see, kes seal rada mööda tuleb, tema. Oh taevake...”

„Mida ta seekord teinud on?” päris Tom.

Sophie kattis suu käega, et naerukihinat lämmatada, kui šokolaadpruun labradorikutsikas oma omaniku ümber tantsis ja rihma tema ümber keris.

„Oih,“ pomises Tom ja Michael tõusis pingilt püsti, et näha, mis toimub.

„Uh, see võib valus olla. Arvate, et peaksime appi minema?“

Nöps seisis jalgrajal ja vahtis segaduses oma peremeest. *Mida sa ometi seal maas teed?* näis koer küsivat. Oma-
nik harutas rihma mornilt pahklude
ümbert lahti ning hakkas end põld-
murakapõõsast välja vinnama.

Sophie vaatas Tomile ja Michaelile
otsa.

